

i Østersøen, og nedskydningen af to ubevæbnede militære flyvemaskiner over internationalt farvand i Østersøen. I begge tilfælde havde Sovjetunionen afvist forslag om at henvise spørgsmålene til Den Mellemløselige Domstol, en afvisning, som han anså for uforenelig med hele den fredspropaganda, som kommunisterne havde rejst i de senere år.

De Forenede Staters udenrigsminister, Dean Acheson, indledte med at fremhæve, hvorledes FN's betydning afspejles i de problemer, der forelægges organisationen, og delte disse i 3 grupper: de, der angår sikkerhed, de, der vedrører opfyldelsen af nationale og individuelle mål, og de, der drejer sig om økonomiske fremskridt. Sammenhold mellem nationerne og samarbejde var absolut nødvendigt. Regionale og kollektive selvforsvarsaftaler i overensstemmelse med pagten måtte betragtes som en naturlig del af et universelt, kollektivt sikkerhedssystem, der nu stod sin afgørende prøve i Korea. Han opfordrede alle medlemsstater til at støtte den fælles aktion i Korea og deltage i genopbygningen der.

Mr. Acheson gik herefter over til at omtale nedrustningen. Den af 6. forsamling nedsatte kommission havde vist, at det ikke drejede sig om tekniske hindringer, men at det var et viljesspørgsmål. Alle medlemmer havde højtideligt lovet at afholde sig fra trusler eller brug af magt i deres internationale forhold, og han bekræftede dette løfte ved en opregning af alle de våben, der ikke ville blive brugt af USA til angreb. USA ville afgøre sine internationale tvistigheder ad fredelig vej. — Nedrustning kunne imidlertid ikke ske ensidigt, men krævede internationale aftaler med effektive garantier. USA og andre medlemmer af nedrustningskommissionen havde udformet et omfattende nedrustningsprogram, der krævede en reduktion på over 50 pct. af USA's og Sovjetunionens væbnede styrker. De nærmere detaljer måtte dog overlades til særlige forhandlinger.

Med hensyn til den anden gruppe, selvstyre-problemerne, fremhævede han, at selve retten for afhængige befolkninger til at nå frem til selvstyre var ubestridt, da den stod i pagten. 600 mill. mennesker havde opnået fuld uafhængighed i de sidste 10 år, og for de resterende 200 millioner var det mere et spørgsmål om metoder og tidspunktet. Det var ikke nok at enes om et abstrakt princip; der forelå særegne situationer, som måtte tillempes. Et forhold af stor betydning her var den økonomiske afhængighed mellem parterne, som kunne føre til forskellige løsninger; FN's rolle måtte her være at yde hjælp og skabe en gunstig atmosfære for en ordening i Pagtens ånd af parterne selv.

Med hensyn til den tredje gruppe problemer, forbedring af levevilkårene, fandt han FN's arbejde meget opmuntrende. Det afgørende var samarbejde til forøgelse af verdensproduktionen af landbrugs- og industriprodukter, da over halvdelen af verdens befolkning endnu led af underernæring. Han omtalte de planer, forsamlingen skulle drøfte, især angående landreformer mange steder i verden, og andre skridt til at forhøje produktiviteten. Han afviste det synspunkt, at frie nationer ikke skulle kunne påvirke udviklingen uden at risikere en økonomisk katastrofe, og udtalte, at efterkrigstiden netop har vist de frie nationers evne til i fællesskab at løse økonomiske problemer. Man kunne fortrøstningsfuldt se frem til den videre udvikling.

Den polske udenrigsminister rettede i en længere tale de sædvanlige østeuropæiske angreb på De Forenede Stater, som han beskyldte for at forberede en tredje verdenskrig og at forhindre afslutningen af striden i Korea. Han foreslog en resolution til forhindring af truslen om en ny verdenskrig og til styrkelse af freden og det internationale samarbejde. Forslaget krævede øjeblikkeligt ophør af fjendtlighederne i Korea, hjemsendelse af alle krigsfanger, tilbagetrækning af fremmede tropper fra Korea og